

Отсега натѣй всѣки день по мрѣкнало, понѣкога и вечеръ, Саида тайно отиваше въ долната часть на градината и всѣкога носѣше въ позлатената си престилка всѣкаква храна и стомничка вода. И затворникътъ приближава решетката и провира ржка. Сега той не е вече оня. Лицето му не е вече тѣй бледо и стана още по-красиво. Погледътъ сжщо не гаснѣше, и бѣ ясенъ и свѣтълъ.

Най-после, единъ день старшиятъ отъ придворнитѣ на халифа му доложи, че плененитѣ въ последната битка кастилци — рицари и войници — сж измрѣли, че само единъ, най-главния отъ всички, роднина на християнския царъ, е още живъ и дори е здравъ.

Една тайна

Абенъ-Серахъ остана изуменъ. Каква магия е могла да спаси отъ гладна смъртъ тоя гяуръ-рицаръ? Но придворниятъ заяви, че тукъ никаква магия нѣма, а има една тайна, която той не смѣе да разкаже. При строгата заповѣдь на халифа той падна предъ него и рече:

— Моята глава принадлежи на тебе, о правосѣдни повелителю, ако излѣзе, че азъ лъжа.

И разказа на халифа всичко.

Халифътъ се грозно разгнѣви. И заповѣда веднага да зематъ сановника и като клеветникъ да го хвърлятъ въ сжщата тъмница, обричайки го сѣ на такава гладна смъртъ.

Повелительтъ на правовѣрнитѣ не можеше да повѣрва, че неговата любима Саида е могла да извърши такъвъ грѣхъ предъ Аллаха, такова престѣпление предъ законитѣ. Но сѣ пакъ Абенъ-Серахъ